

"Γενέσιον της Υπεραγίας Θεοτόκου"

Η Παναγία έχει κεντρική θέση στη θεία Λατρεία. Το εκκλησιαστικό έτος πλαισιώνεται με θεομητορικές εορτές· αρχίζει με το «Γενέσιον της Υπεραγίας Θεοτόκου», ενώ τελειώνει με την «Κατάθεσιν της Τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου».

Αιτία πνευματικής χαράς και αγαλλιάσεως, αγαπητοί μου αδελφοί και Πατέρες, είναι η σημερινή ημέρα, γιατί σήμερα εορτάζομεν την γέννηση της αειπαρθένου και Θεοτόκου Μαρίας, του ευωδεστάτου άνθους που βλάστησε «εκ της ρίζης Ιεσσαί». Εορτάζομεν «παγκοσμίου ευφροσύνης γενέθλιον», που καθίσταται «η είσοδος όλων των εορτών και το προοίμιο του μυστηρίου του Χριστού», κατά τον άγιο Ανδρέα Κρήτης. Γέννηση, που έγινε πρόξενος της αναγεννήσεως, αναπλάσεως και ανακαινίσεως των πάντων. Σήμερα γεννιέται Αυτή που θα γεννήσει εν χρόνω, κατά ανερμήνευτο και παράδοξο τρόπο, τον άχρονο και προαιώνιο Θεό Λόγο, το Δημιουργό και Σωτήρα του κόσμου.

Όλη η δημιουργία περίμενε την γέννησή της. Η Παναγία μας είναι «ο καρπός των κτισμάτων» κατά τον άγιο Νικόλαο Καβάσιλα, δηλαδή το σημείο εκείνο στο οποίο κατατείνει ολόκληρη η κτίση. Όπως το δένδρο υπάρχει για τον καρπό, έτσι η κτίση υπάρχει για την Παρθένο και η Παρθένος για το Χριστό. Όπως τονίζουν οι Πατέρες όχι μόνον οι άνθρωποι, αλλά και ο ουρανός και η γη, όλη η ορατή και αόρατη κτίση δημιουργήθηκαν για την άχραντο Παρθένο. Όταν ο Θεός στην αρχή των αιώνων ατενίζοντας προς τα δημιουργήματά του, είπε ότι είναι «καλά λίαν», ουσιαστικά έβλεπε μπροστά του τον καρπό όλης της δημιουργίας, την υπεραγία Θεοτόκο, και ο έπαινός του ήταν στην πραγματικότητα «ευφημία της Παρθένου».

Η Παναγία μας δεν γεννήθηκε από άσπιλη υπερφυσική σύλληψη, όπως λανθασμένα πιστεύουν οι Ρωμαιοκαθολικοί, αλλά μετά από τη φυσική συνάφεια του Ιωακείμ και της Άννας. Λύθηκε δε η φυσική στειρότητά της Άννας χάρις στην άμεση παρέμβαση του Θεού ως απάντηση στις προσευχές των δικαίων Θεοπατόρων. Οι γέροντες Ιωακείμ και Άννα συνήλθαν χωρίς καμμία σαρκική έλξη, ηδονή, αλλά μόνο από υπακοή στον Θεό. Επεσφράγισαν και με αυτήν την πράξη τους την σωφροσύνη τους. Κατά αυτόν τον τρόπο η Παρθένος συνελήφθη «σωφρόνως εν τη νηδύι της Άννας εξ Ιωακείμ». Το ότι συνελήφθη σωφρόνως σημαίνει ότι ο τρόπος της συλλήψεως ήταν αγνός. Για να ήταν όμως η Παρθένος απαλλαγμένη από το προπατορικό αμάρτημα, δηλαδή να είχε άσπιλη σύλληψη, έπρεπε να είχε γεννηθεί παρθενικώς όπως και ο Χριστός.

Για να αποκτήσουν όμως τέτοιο τέκνο οι δίκαιοι Θεοπάτορες έδειξαν πίστη αδίστακτη, υπομονή αλύγιστη, έτρεφαν την ελπίδα που δεν καταισχύνει, είχαν μεγάλη καρτερία στις προσευχές τους ότι ο Θεός θα εκπληρώσει το αίτημά τους. Και δεν υπόμειναν την ατεκνία τους για λίγο μόνο διάστημα. Η παράδοση λέγει ότι μετά από πενήντα χρόνια στειρότητας απέκτησε η Άννα τη Θεοτόκο. Αυτή η στάση των Θεοπατόρων πρέπει να

παραδειγματίζει, αγαπητοί μου αδελφοί και Πατέρες, όλους μας. Όχι μόνον όσους λαϊκούς αδελφούς μας δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά, οι οποίοι δεν πρέπει να χάνουν την ελπίδα τους στον Θεό για τον οποίο «τα αδύνατα τοις ανθρώποις, δυνατά παρά Αυτώ εστιν» (βλ. Λουκ. 18,27), αλλά και εμάς τους μοναχούς και όλους τους πιστούς που αγωνίζονται τον «καλόν αγώνα».

Πολλές φορές, πριν ο Θεός μας δώσει κάποια ευλογία, ένα χάρισμα, μας δοκιμάζει με έναν πειρασμό, του οποίου η έκβαση καθορίζει και το αν αποδειχθούμε άξιοι να δεχθούμε το θείο αυτό δώρο. Αυτό παρατηρούμε και στους Θεοπάτορες, που όταν πλησίαζε ο καιρός για να τους δώσει ο Θεός τέκνο, παραχώρησε να δοκιμασθούν ακόμη περισσότερο. Ήταν η εορτή της Σκηνοπηγίας, και όταν πήγαν στον ναό να προσφέρουν δώρα, ο ιερεύς Ρουβίμ τους ονειδισε λέγοντάς τους, ότι δεν ήταν άξιοι να προσφέρουν δώρα στον Θεό, αφού δεν έκαναν παιδιά για τον Ισραήλ. Οι Θεοπάτορες μετά από αυτό το συμβάν λυπήθηκαν πάρα πολύ, αλλά δεν απελπίσθηκαν. Κατέφυγαν σε «εκ βαθέων προσευχή» -ο Ιωακείμ στο όρος και η Άννα στον κήπο- η οποία τελικά εισακούστηκε άμεσα, αφού άγγελος Κυρίου πληροφόρησε καθέναν ξεχωριστά ότι θα γίνει η σύλληψη και η γέννηση τέκνου που θα διακηρυχθεί σε όλη την οικουμένη.

Έτσι και εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί και Πατέρες, να επιδεικνύουμε αγόγγυστη υπομονή στις θλίψεις και στους πειρασμούς, που παραχωρεί ο Θεός για τη δική μας ωφέλεια και πνευματική προκοπή. Ευχόμεθα η Κυρία μας Θεοτόκος και η Θεοπρομήτωρ Άννα, που έχουν την ευλογία να θεραπεύουν τη φυσική στειρότητα, να θεραπεύσουν τις στείρες από πνευματικά έργα καρδιές μας, ώστε ο Θεός να πέμψει στις ψυχές μας τη θεία και γλυκυτάτη Χάρη του, η οποία ομορφαίνει, ανακαινίζει, αθανατίζει, αφθαρτίζει τον άνθρωπο.

Πηγή: Αποσπάσματα από το Περιοδικό Πεμπτουσία
Πηγή: Μηνιαίο Περιοδικό "Ο ΤΗΡΩΝ" μηνός Σεπτεμβρίου, έτος 2007